

SZIVÁRVÁNY

2001.
MÁRCIUS

3

Kicsi kínai fiúcska volt Liu.

Édesapja már kora reggel dolgozni ment a gyárba, édesanyja meg a szántóföldre indult kapával a vállán.

Liu otthon maradt egyedül a házban – és a világon semmi dolga nem volt. Elhatározta, hogy ő is dolgozik valamit. Kapát, seprűt keresett elő, és kiment az udvarra.

Az udvaron temérdek sok kő és szemét volt. Liu szépen felsöpörte az udvart, a köveket kosárba gyűjtötte, és a ház közelében folydogáló patak partjára hordta. Aztán vette az ásót, és virágágyakat csinált. Mikor elkészültek, Liu magot vett beléjük, vödörben vizet hozott, és gondosan megöntözte valamennyit. Miután evvel

TÍZ KICSI BARÁT

Kínai mese, feldolgozta
MÉSZÖLY MIKLÓS

is elkészült, szép tisztára megmosta a kezét. Akkor aztán leült pihenni a fa alá.

Liu édesapja délután hazajött a munkából, és mindjárt megkérdezte:

– Ki hozta rendbe az udvart?

Liu így válaszolt:

– Tíz kis barátom segített nekem.

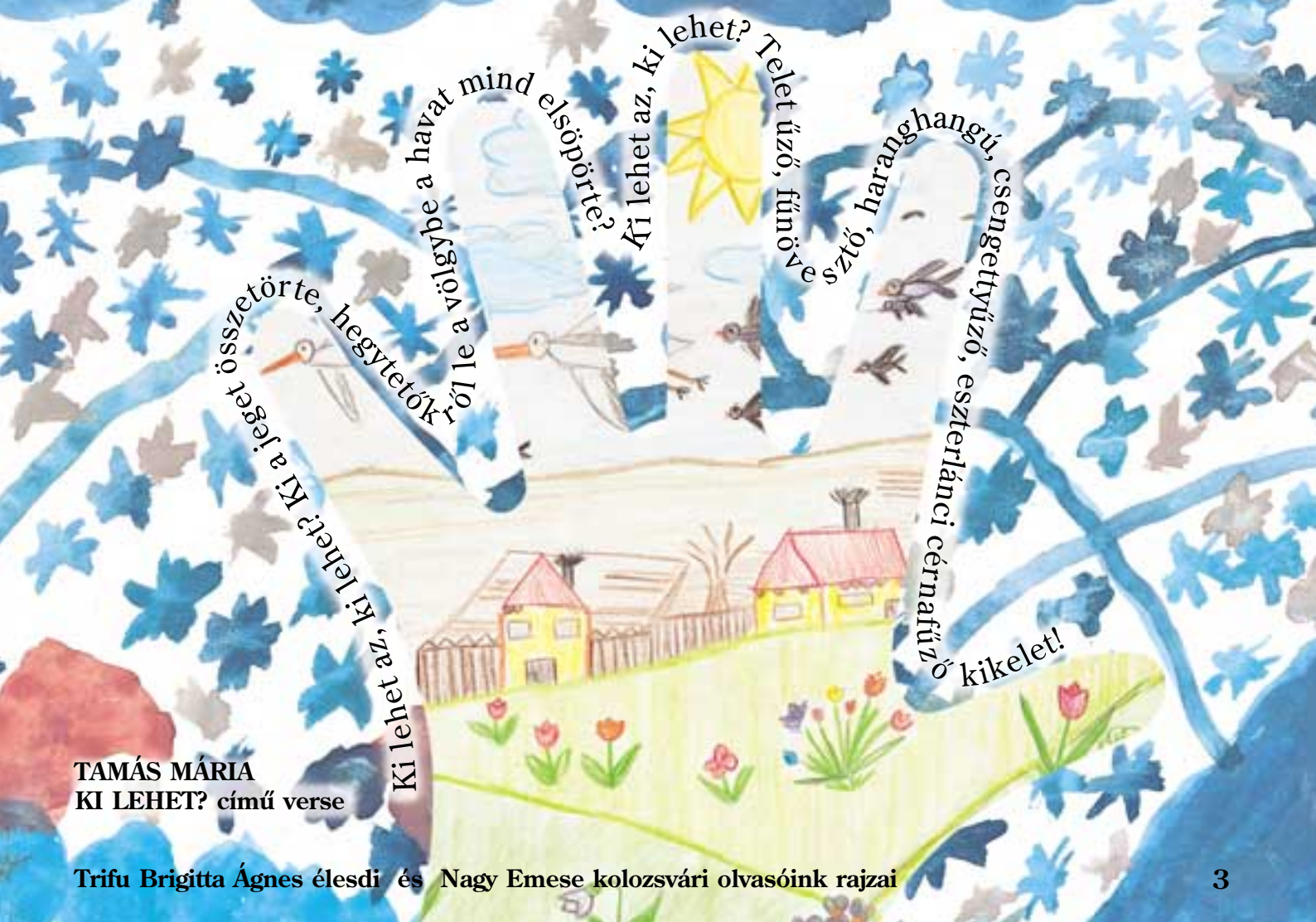
Aztán édesanyja is hazajött a szántóföldről, és ő is megkérdezte:

– Ki csinálta ezeket a virágágyakat?

Liu megint így válaszolt:
– Tíz kicsi barátom segített nekem.

– De hát hol van a te tíz kicsi barátod? – csodálkozott az anyja és az apja.

– Nézzétek! – szólt Liu, és felemelte két kezét. – Az én tíz ujjam az én tíz kicsi barátom!

TAMÁS MÁRIA
KI LEHET? című verse

Trifu Brigitta Ágnes élesdi és Nagy Emese kolozsvári olvasóink rajzai

Kobak olyan lustán ébredt, hogy lustább volt, mint valaha.

Ásított, de olyan lassan, hogy megfájdult a torka, mire abbahagyta, kidugta a lábát a paplan alól, de olyan lassan, hogy elfáradt, mire földet ért volna.

Olyan lassan mosdott, hogy a meleg víz befagyott, mire megmosakodott, olyan lassan törülközött, hogy még a törülköző is vacogni kezdett.

A fogkefére rákövesedett a fogkrém, mire fogat mosott volna, a körme kinőtt, mire levágta volna, a füle piszkos lett, mire megmosta volna.

A tej megsavanyodott, mire megitta volna, a kenyér

HERVAY GIZELLA

LUSTA-MESE

megszáradt, mire megette volna.

A villamos visszafordult, mire Kobak fölszállt volna, az iskolából kicsengettek, mire odaért volna.

Mire hazaért, az ebédet rég megették. Mire lefeküdt volna, rég felkeltek.

Mire másnap felébredt, mindenki lusta lett.

A tűz nem akart meggyulladni, a tej nem akart fölmelegedni, az iskolatáska nem akart előkerülni.

A villamos nem akart megérkezni, az iskola-kapu nem akart kinyílni.

A tanító néni olyan lassan mondta a leckét, hogy a gyerekek mind elaludtak, a csengő olyan sokára szólalt meg, hogy még másnap is az osztályban voltak.

Otthon a seprű olyan

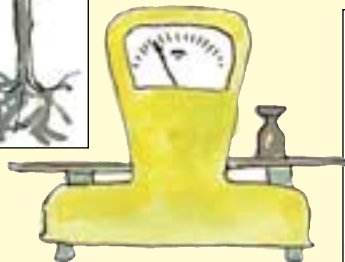
BAK SÁRA rajzai

lassan sepert, hogy mire kitakarított volna, minden bepiszkolódott, a portörő olyan lassan törölgetett, hogy mire letörölgette volna, minden beporosodott.

A játékvonat úgy vándorolt, hogy Kobak rég megunt, mire körbejárt volna, a kugligolyó olyan lassan gurult, hogy a kuglik unalmukban maguktól fölborultak.

A ceruza olyan lassan rajzolt, hogy mire egy vonalat húzott volna, a radír rég kiradírozta, a vízfesték rég megszáradt, mire a rajzlapra került volna.

Ez a mese is olyan lusta lett, hogy Kobak rég megunt, mielőtt elkezdődött volna.

Elég a lustaságból! Kösd össze, ki mivel dolgozik?

A FAVÁGÓ KÍVÁNSÁGA

NÉMET NÉPMESE

Egy favágó kinn dolgozott az erdőn. Nagyon elfáradt, s beleszorult a fejszéje egy fatörzsbe. Húzta, vont, de csak nem mozdult. Megdühödött a favágó, s úgy szitkozódott, hogy hangos lett tőle az erdő.

Egy vén fa mögül előlépett egy töpörödött anyóka, s így szólt:

– Miért szidod a fákat meg a fejszedet, mikor belőlük élsz? Talán bizony azt kívánnád, hogy munka nélkül legyen meg a kenyered?

Rávágta erre a favágó:
– Igenis, épp azt kívánom! Azt, hogy ami fához csak hozzáérek, az tüstént darabokra essék szét!

– Jól van, legyen a kívánságod szerint. Ha nem te lásd, lesz-e örömd benne! – csóválta a fejét az anyóka.

A favágó pedig megérintette a fát, s hát abban a pillanatban négyfelé esett a vastag törzs, a fejsze is kifordult belőle! Vidáman indult haza. Ezután csak kiszánkázik majd az erdőbe, megérinti a fákat, s már rakhatja is a szánra, viheti a városba eladni.

Hanem ahogy belé-

pett a házba, és fáradtan lezötytyent egy székre, az összecsukszott alatta. Amikor fel akarta húzni a facipőjét, hát az kettéhasadt a kezében. Amikor benyúlt a szekrénybe tiszta harisnyáért, recseggve-ropogva ösz-

szedőlt a szekrény.

Megszeppent erre egy kicsit a favágó.

– No, sebjaj! – gondolta, s kihúzta az asztalfiókot, hogy elővegye a kenyeret. Akkor meg az asztal esett le nyekkenve a négy lábáról.

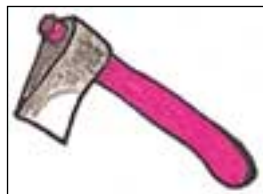

FORRÓ ÁGNES rajzai

Amikor lefeküdt, az ágy deszkái szétestek alatta, ő meg nekigurult a gerendából meg deszkából ácsolt falnak, s úgy rádőlt a ház, hogy alig bírt alóla kikecmeregni.

– Ne tudjak másképp fát vágni, mint a fejszével meg a karom erejével! – kiáltott fel ijedten a favágó.

Az anyóka alighanem megszánhatta, mert másnap a favágó újra kinn dolgozott az irtásban. Vidáman forgatta a fejszét, és fütyörészve rakta ölbe a széthasogatott tuskókat.

Melyik szerszámra nincs szükség a fa megmunkálásához?
Tudod a nevüket is?

A PRÓBAGAZDA

Mikor engem föladtak az iskolába, sehogy se akartam beleszokni a tudományba.

– Én nem akarok tudós ember lenni! Én gazdaember akarok lenni, mint édesapám – ríttam.

Apám kézen fogott, kiballagott velem a dinnyeföld sarkára.

– Látod ezt a két vakondtúrást?

– Látom.

– No, hát ami a két vakondtúrás közé esik, az a te földed, te vagy az ura-gazdája. Teszel veszel rajta, amit jólesik.

Kicsi volt a föld, egy jó macskaugrás az egész, de azért volt azon minden. Egy bokor sárgadinnye, két bokor kukorica, három bokor saláta, négy bokor sárgarépa, öt bokor mák. Bukfencet akartam vetni örömben, de eszembe jutott, hogy a gazdaemberek nem szoktak bukfencet

hányni. Fölkaptam a kapát, nekiestem a kukoricámnak, s olyan szerencsésen megkapáltam, hogy mind a kettőnek keresztülvágтам a tövit.

Másnap még a kakas se kívánt jó reggelt, már kergettek ki a földemre. Gyomláltam, locsoltam egész álló nap. A kezem hólyagosra törte a kapanyél, jajgattam a nyakamra, nyögtem a derekamra, ólomnak éreztem a lábam.

A tetejébe pedig édesapám azzal vigasztalt:

– Nono, Ferenc gazda, majd lesz ez még rosszabbul is!

Hát lett is. Se látszatja, se foganatja nem volt az igyekezetemnek. A mákjaimat mind kirázta a szél; a sárgarépámat megette a hernyó; a salátámat lezabálta a csiga. Nem maradt a gazdaságomból egyéb, csak a dinnyebokor.

De azzal is volt elég bajom. Ha keveset locsoltam, sárgult; ha sokat locsoltam, barnult. Ha a nap sütött, fonnyadt. Ha a nap nem sütött, bágyadt. Nem maradt több rajta két dinnyénél. Alig vártam, hogy megérjenek. Ott ültem mellettük reggeltől estig, s még a darazsakat is elkergettem róluk.

Valahára megérték, s édesapámmal kiballagtunk a földemre dinnyét szedni.

VARGA TAMÁS rajzai

Már a dülőlúton elsikoltottam magam:

– Jaj istenem, az egyik dinnyét elvitte valaki az éjszaka!

A másakra édesapám tette rá a kezét:

– Ezt meg én viszem el adóba, gazd-uram. Ilyen a gazda sorsa, lelkem gyere-
kem. Magának dolgozik, más veszi hasznát.

Olyan szomorúan nézhettem, mint a jégverte búza, mert édesapám megszánt.

– No, ne búsulj, azért neked adom a dinnyéd árát. Vehetsz rajta vetőmagot jövő esztendőre.

– Könyvet vegyünk rajta, édesapám – könnyörögtem szemlesütve.

Azt is vettünk, s azóta nem álltam be többet gazdának. Azt hiszem, nem is állok ezután se.

KERTÉSZ

(a 10–11. oldalon)

Ha kint még sár van, kertészkedjünk játékból.

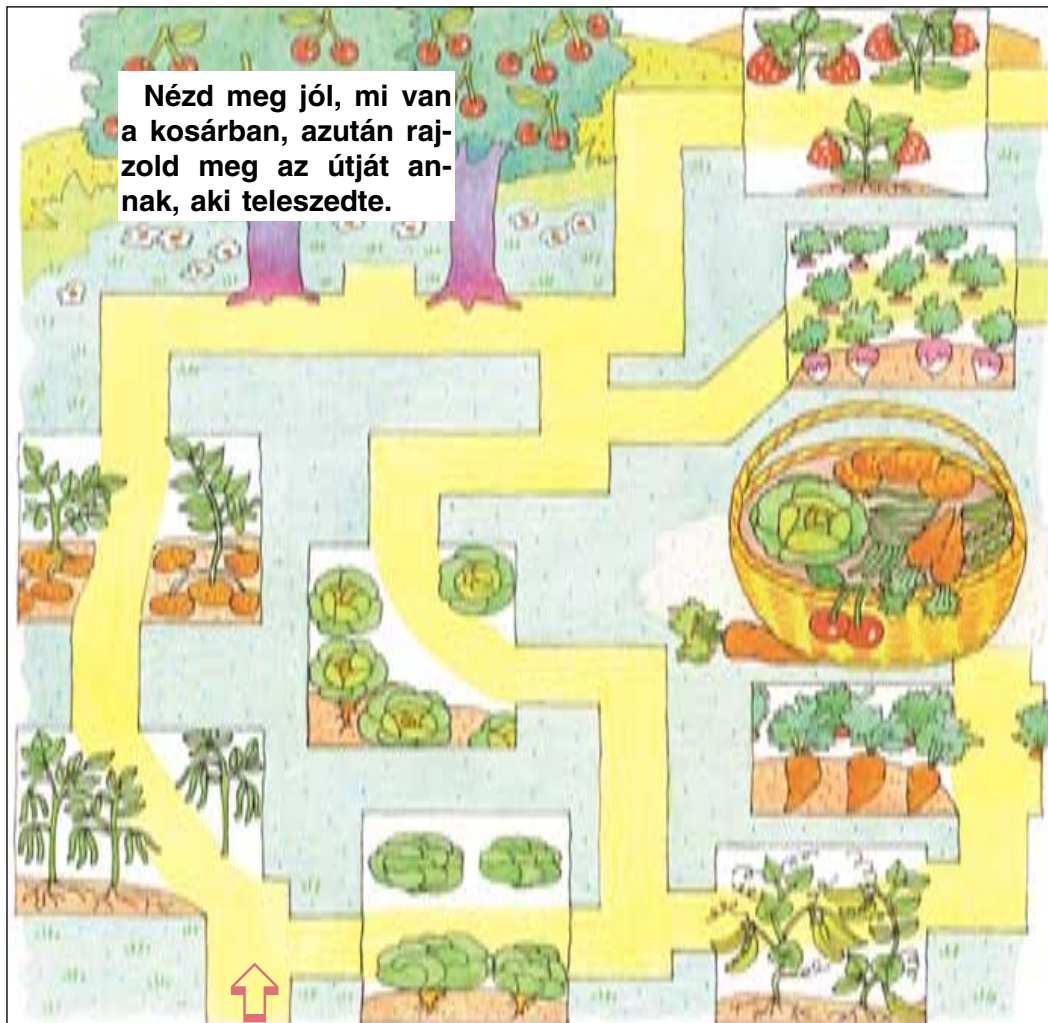
Vágd ki, ragaszd össze a hátoldalra rajzolt dobókockát és lépőkéket. Hívj két-három játszótársat, és rajta!

A játékosok rendre dob-
nak, és arra a legközelebbi
mezőre lépnek, mely roko-
na a kockán levő képnek.
Minden rajznak a nevét is
meg kell mondanotok. Ró-
ka komának nincs mit ke-
resnie a kertben, ezért aki
őt dobja, helyben marad.

Az a győztes, aki első-
ként érkezik meg a kerti
lakomára.

Nézd meg jól, mi van
a kosárban, azután raj-
zold meg az útját an-
nak, aki teleszedte.

Levelet hoz, de nem postás,
 ásója nincs, és mégis ás.
 Lába lent a földbe túr,
 koronája van – nagy úr.
 Karjaival integet,
 mondd meg gyorsan, mi lehet!

Őszi csirke, szép iramba',
 tojj tízet, költs húszat,
 nevelj fel harmincat!

Kiskoromban nyersen esznek,
 ízét adom a levesnek.
 barátom a petrezselyem,
 egy csomóba kötik velem.

Fejjel alá, lábbal fel,
 a kis ágyban úgy áll fel.

Zöld, de nem bokor,
 vörös, de nem alma,
 farka van, de nem egér.

A kartonra rajzolt fát fessd barnára, vágd ki, s ébreszd fel az innen kivágott virágokkal, rügyekkel, levelekkel. Ragaszd az ablakra, hogy hívogassa a tavaszt!

ZELK ZOLTÁN RIGÓFÉSZEK

Jókor kelve láttam én,
láttam csudaszépet,
hogyan épít a rigó
ágak közé fészket.

Alkonyatig meg sem áll,
kutatja a tájat,
füvet, mohát, sarat hord,
vékony kórószárat.

Száll a hétfő, száll a kedd,
csattog napok szárnya,
mire elrepül a hét,
készen a kosárka.

Mint egy fonott kis kosár,
olyan ez a fészek –
köszönöm, rigómadár,
köszönöm, hogy láthattam
ezt a csudaszépet!

LÉVAY ERZSÉBET ÉVSZAKOK REGGELÉN

Lám, megint elmúlt egy tél,
mosolyog a szép tavasz,
s nem számít semmi, csak az,
hogy újra szelíd a szél,
kibújjik földből a mag,
virágtól tarkul a rét,
rákezdí vig énekét
a visszatért fecskehad,
minden a szabadba hív,
csodákat ígér a fény:
évszakok új reggelén
reményre ébred a szív!

OSVÁT ERZSÉBET
**A TAVASZ
CSENGETETT**

A tavasz háromszor
csengetett.
Vitték a hangot
hegyek, tengerek
a gólyákhoz,
messze Afrikába.
Készültek a gólyák
a nagy utazásra.
Elbúcsúztak
a majomtól, strucctól:
– A viszontlátásra,
hogyha ősz lesz újból.
És mint hófehér
helikopterek,
szálltak a gólyák
tengerek felett.

**Fejsze nélkül, kéz nélkül,
takaros kis ház épül.**

Megérkeztek,
a régi fészkük várta –
esőtől verten,
széltől megtépázva.
A gólyák íziben
dologhoz is láttak,
hozták csőrükben a
gallyat, szalmaszálat.
Fürgén ment a munka,
vígán kelepeltek.
Puha fészkük lesz majd
a kiskelepeknek.

Sajnálom, kedves barátaim, hogy ebben a télben sok örömetek nem telt, vagy ha telt is, eléggé későn köszöntött ránk. De azért a múlt év végén – ez év elején sok kedves levelet kaptam Tőletek. Kiváltképpen a tordai Fodor Levente, a nyárádre-metei Magyarai Sarolta, a bu-

dapesti Suppon Márton valamint a zetelaki Demény Tímea, Réman Noémi, Szegedi Pannika és Sebestyén Szabolcs küldeményének örvendtem. Mindenki kapott választ is – remélem.

Nem tudom, felétek hogy van, de nálam már szinte két hónapja nyílik a hóvirág. Ki-kidugja zöldlándzsás fehér fejecskéjét a hóból – és vár, vár, hogy melegebb idők jöjjenek, és ő boldogan kitarhassa szirmait, esetleg egy-két méhecskét is vendégül láthasson.

Engem egyébként máris munkára fogott kedves feleségem, Tipetupa. Ha nem tudnátok, tavaszi nagytakarítást végzünk. Nekem kell kiporolnom a mohaszőnye-

get, bent, az Óriásnagy Bükkfa odújában Tipetupa végzi a seprést.

Egyedül Kukucsi nem végez semmit, azaz csak a hónap végére végez a horkolás-szundival. Akkor aztán felébred, megeszi a maradék mogyorót, és indul is tavaszi munkálatokra.

Ti azonban ne aludjatok a hónap végéig, mert nemsokára itt a húsvéti szünidő, jön az öntözés.

Fiúk! Nem azért mondom,

de március 8-án a nők napját ünneplik a felnőttek. Ez alkalommal feltétlenül lepjétek meg egy szál virággal leányismerőseiteket, osztálytársaitokat s természetesen a Tanító és Óvónénit is. Tudom, Édesanyjáról senki sem fellelkezik meg ezen a

**Keresztes Ágnes,
Gyergyószárhegy**

szép napon. A kislányok közül bizonyára sokan kaptak kapnak "márciuskát" is, piros-fehér szalagon.

Közben – várom leveleiteket. Arra kérem azokat, akik öten-hatan vagy még többen – akár egy egész osztály – küldenek nekem egy borítékban verset-rajzot, ne haragudjanak, ha nem válaszolok nekik külön-külön. Akik együttesen küldenek nekem levelet-rajzot – együttes választ kapnak.

Balog Izabella, Hadad

Tudjátok, azért én örvendek, hogy immár tagadhatatlanul jön a tavasz – gondolom, Ti is. Igaz? Írjátok!

Melyhez hasonló jókat,
CSIIPIKE

Címlap: Balázs Viola, Székelyudvarhely és Gombár Edina, Nagyvárad	SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XXII. évfolyam. 243. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft. Szerkesztik: ZSIGMOND EMESE (főszerkesztő), MÜLLER KATI. A szerkesztőség postacíme: 3400 Cluj, Str. L. Rebreanu Nr. 58. ap. 28. C.P. 137. Telefon/Fax: 064/141323. E-mail: napsugar@mail.dntcj.ro Megrendelhető a szerkesztőség címén. A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont 2511.1-569.1/ROL. B.C.R., SUC. CLUJ S.C. NAPSUGÁR - EDITURA S.R.L. Készült a kolozsvári TIPOHOLDING Rt. Nyomdájában. ISSN 1221-776x.
---	---

Ára 6000 lej

KICSIKOR

Ó, ha kicsi volnék,
Mindig csak rajzolnék,
Nem kellene tanulnom,
Csak játszanom – és játszanom.

Nagy Tímea, Székelyhíd

Tatár Anita, Székelykeresztúr

PONGÓ

Született egy kicsi kutyánk,
Úgy hívják, hogy Pongó.
Sokat evett, s úgy meghízott,
Mint egy kövér dongó.

Írta és rajzolta
Ferencz Blanka, Szépvíz

DÉDITŐL TANULTAM

Tízen laktunk
Húsz utcában,
Harminc szám alatt.
Szervusz, negyven!
Hogy vagy, ötven?
Mondd meg a hatvannak,
Ne hetvenkedjék
A nyolvan forintjával,
Mert olyan kilencven
pofot kap,
Hogy százat hengeredik.

Mircse Kinga, Hilib

Nagy Edit, Szilágynagyalu

TAVASZ

Megjött a gólya,
lelent a tóra.

Kicsi gólya, nagy a csőre,
lebukik a tó fenékre.

A sok béka riadtan
a tó alatt elillan.

Papp Zsolt, Szováta

Tóth Evelyn, Kolozsvár

TAVASZI VERS

Elmúlt már a hideg tél,
a madár is visszatér.

Fészke szélén kelepel,
gólya-fiakat nevel.

A nárciszok is boldogok,
mert eljött a szép tavasz.

Papp-Zakor Janka, Kolozsvár

▲ Kis Tóth Ella, Szamosardó

BÉKA

Béka, béka, brek, brek, brek,
Szépen ugorgassál,
Csak arra vigyázz nagyon, hogy
Gólyát ne találjál.

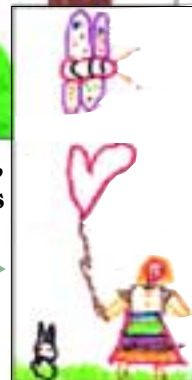
Borsos Tamás, Marosvásárhely

▲ Novák Izabella,
Gyergyószentmiklós

Szilágyi Andrea,
Újös

◀ Kegyes Alíz,
Kökényesd

KIS KERTEMBEN

Gyertek, kertészkedjünk!

A középső lap társasjátékához készítsd el ezt a kockát és a négy lépőkét. A babákat a fejüknél hajtsd össze, és a talpukat tűrd kifele. Így lépegethetsz velük kedvedre – s a szerencséd szerint.

